

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 49. Quænam exprimenda in interrogatione, seu inquisitione speciali, ut valeat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

Praelatum requiritur infamia, quæ sine scandalo diffamulari nequit, quia v. g. diffamatus de delicto incontinentia; vel etiam quæ sine damno rerum Ecclesiæ, aut periculo infectionis aliorum tolerari non debet, ut si infamatus de dilapidatione vel hæresi, Pirh. n. 60. juxr. cit. c. qualiter. & Abb. ibi. n. 9. Quin & semper majorem prærequirit infamacionem ad inquirendum contra Praelatum, ex eo, quod facile Praelatis à subditis falsa crimina impnantur, dum ob executionem officii odium illorum incurunt; idem cum Abb. l. c.

Quæst. 48. An & qualiter ad inquisitionem specialem requiratur, ut constet de corpore delicti?

R Esp. Primò: Ante inquireri contra personam delicti, id est, nisi prius constet de corpore delicti, inquiratur, reipsa commissum esse. Sic v. g. ante omnem aliam inquisitionem, se informare debet Judex, & facere constare, quòd homicidium, de quo est quæstio, revera sit commissum, ita ut, si non prius constet de eo factò, inquisitio & processus reliquus sit ipsò jure nullus, etiamsi reus in processu sit illud confessus: cum corpus delicti, seu legitima notitia commissi criminis sit fundamentum processus criminalis; ita juxta L. 1. §. item. ff. ad S. C. Sylvian. & communem, Marant. de ord. jud. p. 6. n. 17. & 18. Clar. l. c. q. 4. n. 1. Passerin. in trib. regul. q. 20. n. 2. Reiffent. h. t. num. 201. Wiestn. h. t. n. 89.

2. Resp. Secundò: Aliud est corpus delicti, seu delictum facti permanentis, quòd vestigia post se relinquit, ut homicidium, vulneratio, incendium, falsificatio monetæ; aliud delictum facti transeuntis, quòd post se nulla vestigia relinquit, ut blasphemia, injuriæ verbales, fornicatio. De priore debet Judici certò & liquidò constare per ocularem inspectionem, ita ut, si publicâ famâ vel ad instantiam partis moveatur ad faciendum processum, v. g. contra homicidam vel incendiarium, ante omnem aliam informationem debeat ipsemet accedere, vel Notarium mittere ad cadaver occisi, aut ædes exultas in præsentia duorum testium inspiciendum, Clar. l. c. n. 4. idque etiamsi quis confiteatur à se occisum hominem in nemore, ei credi non debeat, nisi prius accedat aut mittat ad videndum, an ibi occisus homo, etiam faciendo exhumari cadaver, ut videat, si est vulneratus, dum homicidium est de recente, aut saltem, num reperiantur ossa ibi sepulta, Marant. cit. n. 18. cum Bald. in L. si quis testibus. in fin. c. de testibus. Quamvis tamen Reiffent. num. 206. cum Ameno asserat, processum adhuc valere, si omnia inspectione oculari, alio modo hauriatur notitia de corpore delicti. In casu tamen, ubi corpus delicti occultatum, v. g. si cadaver occisi projectum in profluentem, falsa monetæ abscondita, sufficiat constare de corpore delicti per duos testes, qui homicidio interfuerunt, vel falsam monetam viderunt, vel per alias conjecturas, præsumptiones & indicia, ut Clar. l. c. Menoch. L. 1. præsumpt. 58. num. 2. Reiffent. n. 203. Sic quoque sufficit, quòd de corpore delicti facti transeuntis constet Judici per conjecturas & præsumptiones, ut probat praxis omnium tribunalium, Reiffent. n. 204. Non tamen est necesse, ut, dum Judex procedit ad delationem alterius, prius distinctam inquisitionem instituat de corpore delicti, & postea etiam de delinquente; sed potest ita examinare testes, & capere informationes uno contextu probantes delictum esse com-

missum à tali delinquente, Clar. l. c. q. 9. num. 3. Quamvis tamen Judex inquirendo ita se gerere debeat, ut prius constet, delictum esse commissum, quàm quis illud commiserit. Si tamen testes statim ipsum delinquentem denuncient, id sit per accidens, & processum non inficiat, Reiffent. h. t. n. 5.

Quæst. 49. Quenam exprimenda in interrogatione, seu inquisitione specialibus, ut valeat?

R Esp. Exprimenda species facti, & præterea circumstantiæ loci & temporis, saltem anni & mensis, quo commissum delictum, juxta dicta supra de accusatione, cujus vicem supplet, & formam servat, excepta inscript. Marant. l. c. n. 37. Clar. l. c. q. 31. n. 11. Farin. pr. crim. q. 1. n. 12. id totius mundi praxi servari asserentes, Wiestn. h. t. n. 90. Reiffent. n. 210. Arg. c. libellorum. ff. h. t. & c. fin. §. libert. 2. q. 8. Ex ea ratione, quod ex tali circumstantiarum expressione sæpe suppeditetur reo medium sese, & innocentiam suam defendendi. Limitandum hoc ipsum, ut exacta illa circumstantiarum expressio non sit necessaria, ubi crimen est antiquum, & jam pridem contigit, ita, ut verisimile non sit, testes non amplius meminisse circumstantiarum, Farin. l. c. q. 64. num. 93. & 99. Alex. L. 2. conf. 65. à n. 3. apud Wiestn. h. t. n. 92. cententes ad talem oblivionem sufficere annos tres vel quinque, & quandoque pauciores valent, q. 79. n. 44. Guazz. in reor. defens. 19. c. 7. n. 4. Item si alicubi vi statuti, aut huic æquivalentis praxi tribunali, adversus certi generis delicta v. g. usuram, concubinatum, non solet procedi contra infamatos aut graviter suspectos, non nisi summarie, & inspecta sola facti veritate, Wiestn. l. c. n. 91. cit. Menoch. volum. 1. consil. 100. & 93. & Farin. Item quando crimen habet tractum, ut hæresis, usura, concubinatus aut alterius consuetudinis carnalis; ut cum Menoch. l. c. n. 91. Farin. l. c. q. 1. num. 17. Tuscho præf. v. libellus. concl. 320. n. 31. Wiestn. l. c. n. 93. Reiff. l. c.

Quæstio 50. Quenam proponi debeant ei, qui inquiritur, & communicari?

R Esp. Primò, in inquisitione speciali reo citato præsentem ante inquisitionem exponenda sunt capitula, id est, omnia, super quibus exigente fama, vel instantia partis (dum nimirum denunciatus est) inquirendum est, nec non solum depositiones, seu dicta testium, sed & nomina eorum publicanda reo, ut appareat, quid & à quo dictum; & hæc, ut reus habeat facultatem se defendendi, opponendo exceptiones, quæ si legitime, à Judice recipiendæ; ita ferè habet textus, c. qualiter. 24. h. t. & secundum illud Marant. l. c. n. 10. Dicitur autem primò: in inquisitione speciali, quia in inquisitione generali, ubi non est persona certa inquirenda, cui dentur capitula, id opus non est, Abb. in cit. c. qualiter. n. 11. & 13. Pirh. h. t. n. 60. n. 13. Dicitur secundò: ante inquisitionem: quia, si prius fiat inquisitio, & postea traduntur capitula, nihil agitur, cum pervertatur ordo, Pirh. l. c. cum host. in cit. c. qualiter. v. fuerit, & Jo. Andr. ibidem n. 25. v. fuerit. Dicitur terciò: nomina testium publicanda. (hi enim in judicio inquisitionis recipiuntur etiam licet non contestata; cujus contrarium est in aliis judiciis putæ accusationis & denunciacionis, c. §. sunt & alii, ut lite non contest. Pirh. h. t. n. 76.) quod limitandum; nisi illis exinde grave periculum imminuat, ne aliàs multi testes se subtraherent, & veritatem